

Arrest

nr. 85 600 van 3 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, op 31 januari 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid van 20 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 mei 2009 dienden de verzoekers, wiens asielaanvragen eerder reeds werden afgewezen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 20 december 2010 werd deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.05.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*M., D. (...) (RR (0) (0))
geboren op (...) te (...)
nationaliteit: (...)
en echtgenoot:
M., A. (...) (RR (0) (...))
geboren op (...) te (...)
nationaliteit: Libanon
en minderjarige dochter:
M., A. (...) (RR (0) (0))
geboren op (...) te (...)
nationaliteit: Libanon
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen :

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-attaché stelt in zijn verslag dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor zij medicamenteus behandeld wordt. Op basis van de beschikbare medische gegevens gaat de arts-attaché ervan uit dat de toestand van betrokkene momenteel stabiel is, doch verdere behandeling en opvolging is nodig (zie gesloten omslag in bijlage).

Betrokkene kan reizen. Er blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland van betrokkene, zijnde Wit-Rusland.

Uit het verslag van de arts-attaché en de gegevens opgenomen in het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar is in Wit-Rusland (zie gesloten omslag in bijlage en administratief dossier DVZ).

De arts-attaché komt dan ook tot conclusie dat betrokkene, hoewel zij lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de nodige behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Wit-Rusland.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland van betrokkene, zijnde Wit-Rusland. Wit-Rusland kent een systeem van sociale zekerheid waar alle loontrekkenden, tegen een vergoeding (een percentage van hun loon) gebruik van kunnen maken. Ze hebben recht op een uitkering in geval van ziekte, en allerhande medische voordelen, waaronder algemene en gespecialiseerde zorgen, hospitalisatie en medicatie. Er zijn geen aanwijzingen dat betrokkene, ondanks haar ziekte, niet in staat zou zijn te werken, een inkomen te verwerven, en zich in te schrijven op deze ziekteverzekering. Tevens dient opgemerkt te worden dat deze beslissing ook geldt voor de echtgenoot van betrokkene. Er zijn geen aanwijzingen dat hij in de onmogelijkheid verkeerd een beroepsactiviteit uit te oefenen en een inkomen te verwerven. Bijgevolg kan ervan uitgegaan worden dat hij in staat is in te staan voor de nodige aanvullende financiële ondersteuning en eventuele bijkomende, niet-officiële kosten, verbonden aan de medische behandeling/opvolging van zijn echtgenote. Dat de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen bijgevolg gegarandeerd is.

Betrokkene kan voor de nodige medische zorgen terecht in zowel lokale poliklinieken als gespecialiseerde centra. Betrokkene was, voorafgaand aan haar verblijf in België, woonachtig in de stad Bobruisk/Babruysk (cfr. haar verklaringen tegenover de asiendiensten dd. 09.07.2008 en 27.04.2009). Ze

kan voor de nodige medische zorgen onder meer terecht in de lokale poliklinieken te Bobruisk/Babruysk of in de gespecialiseerde centra te Mogilev en Minsk, gelegen op respectievelijk zo'n 110km en 150km van Bobruisk/Babruysk. Dat de geografische toegankelijkheid van de medische zorgen bijgevolg gegarandeerd is.

Tenslotte haalt de advocaat in het verzoekschrift aan dat betrokkene in haar land van herkomst werd vervolgd en gediscrimineerd omwille van haar joodse afkomst; een situatie welke zou samenhangen met en een invloed zou hebben op de medische problematiek van betrokkene. Echter, het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelde in de beslissing van 18.12.2008 dat betrokkene er niet in slaagde de door haar aangehaalde problemen en haar verklaringen dat ze niet op de nodige bescherming van haar overheden kon rekenen, aannemelijk te maken. Bijgevolg zijn er geen aanwijzingen dat betrokkene bij een terugkeer naar haar herkomstland geen toegang zou hebben tot de nodige medische zorgen omwille van haar afkomst (zie administratief dossier DVZ).

Dit alles in overweging genomen bestaat er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar Wit-Rusland.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Het bevel om het grondgebied te verlaten"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Voorts wordt het bestuur een kennelijke appreciatiefout verweten.

Het derde middelonderdeel wordt uiteengezet als volgt :

"Derde onderdeel : m.b.t toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland

De bestreden beslissing stelt dat aangezien er een sociale zekerheidssysteem voor loontrekkenden voorhanden is in Wit-Rusland, verzoekster hiervan zal kunnen gebruik maken. Er is immers geen indicatie dat verzoekster niet zou kunnen werken ondanks haar ziekte. Dat geldt bovendien ook voor haar echtgenoot Daarenboven moet het verwerven van inkomen verzoekers ook in staat stellen in te staan voor "niet-officiële kosten verbonden aan de medische behandeling van zijn echtgenote". Hieruit leidt de bestreden beslissing af dat de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen bijgevolg gegarandeerd is.

Vooreerst stelt de verzoekster vast dat de stelling dat zij in staat zou zijn te werken, op geen enkele manier ondersteuning vindt in de dossierelementen. Niet alleen doet de arts-attaché van verweerster hierover geen uitspraak, bovendien is verzoekster mogelijkheid om te werken zeer onwaarschijnlijk

volgens een normale lezing van de door verzoeksters bijgebrachte medische verslagen.

Zo stelde dokter B., in een bij de aanvraag bijgebracht medisch attest op de vraag in welke mate verzoekster een normaal leven kan leiden: "impossible pour l'instant". Op de vraag naar de duur van de voorziene behandeling antwoordt hij: "des années".

Verweerster had op zijn minst de moeite dienen te nemen om verzoekster aan een eigen medisch onderzoek te onderwerpen, teneinde haar mogelijkheden om een eigen inkomen te verkrijgen, te onderzoeken. Uit het dossier blijkt dat de arts-attaché niet eens de moeite heeft genomen om zijn collega-arts B. te ondervragen over de mogelijkheid voor verzoekster om te werken.

Hoe dan ook stelt verzoekster dat de uitspraak dat zij in staat is een inkomen te verwerven, ondanks haar ziekte, werd gedaan door een niet-medicus. Deze vaststelling is dus niet onderbouwd en kent dus geen correcte motivering.

Verzoeker stelt daarnaast vast dat hij ook geacht wordt een inkomen te verwerven in Wit-Rusland. Daarbij wordt niet in rekening gebracht dat hij niet over de Wit-Russische nationaliteit beschikt, zodat het allerm minst duidelijk is of hij daadwerkelijk toegang heeft tot de Wit-Russische arbeidsmarkt, en zelfs als dat het geval zou zijn, of hij dan ook toegang heeft tot de sociale zekerheid. En zelfs als dat het geval zou zijn, is het niet eens duidelijk of zijn echtgenote mee zou kunnen genieten van de toegang tot de sociale zekerheid die verworven wordt via zijn loon.

Ook wat dit punt betreft is er kennelijk een te oppervlakkig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekers. Ook op dit punt is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd, zodat er weerom sprake is van een schending van de formele, zoniet minstens van de materiële motiveringsplicht.

Tot slot stellen verzoekers wel vast dat de bestreden beslissing erkent dat er veel corruptie in binnen de Wit-Russische gezondheidszorg. De beslissing houdt immers rekening met het mogelijk verschuldigd zijn van "niet-officiële kosten", maar weerlegt dit argument met de bewering dat verzoekers in staat zouden zijn hieraan tegemoet te komen door een eigen inkomen te verwerven, hetgeen echter niet wordt aangetoond, zoals hierboven beschreven."

1.2. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt :

"Derde onderdeel:

De uitspraak dat verzoekster in Staat is een inkomen te verwerven, is volgens verzoekers gedaan door een niet-medicus, zodat er geen concrete motivering aan verbonden is.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de mogelijkheid om inkomen te verwerven — in het medisch type getuigenschrift van 16 april 2010 verwoord als sociale re- integratie — in hoofde van verzoekster mogelijk is.

De behandelende arts voegt daaraan toe dat die mogelijkheid enkel zou bestaan buiten het land van herkomst.

Zoals duidelijk gesteld door de adviserende arts, is dat geen medisch argument. Die vaststelling wordt niet tegengesproken door verzoekers.

In iedere hypothese zijn er geen elementen aanwezig om te besluiten dat geen van beide verzoekers niet in Staat zouden zijn om inkomsten te verwerven. Verzoeker is 26 jaar jong en op 6 november 2009 werd hun kind geboren.

Mede uit de in het administratief dossier aanwezige informatie omtrent het land van herkomst, blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat er geen toegang zou zijn tot de nodige medische zorgen.

Ook het derde onderdeel mist iedere ernst."

2.3. In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, dient erop gewezen dat bij de beoordeling ervan de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). De beoordeling van het al dan niet voldaan zijn aan de materiële motiveringsplicht moet ter zake worden gedaan in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De Raad stelt samen met de verzoekers vast dat in de bestreden beslissing door de gemachtigde wordt geoordeeld dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekster, ondanks haar ziekte niet in staat zou zijn om te werken, een inkomen te verwerven en zich in te schrijven in de ziekteverzekering. Evenwel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat in een medisch attest van dokter H.B. -

dat overigens door de attaché-geneesheer in zijn advies in aanmerking werd genomen doch zonder dat hij uitspraak heeft gedaan over verzoeksters mogelijkheid tot werken- wordt vermeld dat verzoekster op dit ogenblik niet in staat is om een normaal leven te leiden. Gezien het feit dat de adviseur geneesheer de manisch-depressieve toestand van verzoekster heeft erkend als zijnde ernstig, hij geen uitspraak heeft gedaan over haar bekwaamheid tot werken en gezien de vermelding in het voormelde medische attest, kan niet anders dan worden vastgesteld dat verzoekers kunnen worden bijgetreden waar zij stellen dat de stelling in de bestreden beslissing dat zij in staat zou zijn om te werken op geen enkele wijze ondersteund wordt door de elementen in het dossier en dat volgens een normale lezing van de bijgebrachte medische verslagen verzoeksters mogelijkheid om te werken zeer onwaarschijnlijk is. De verwerende partij stelt dan wel dat uit het medische getuigschrift van 16 april 2010 blijkt dat sociale re-integratie mogelijk is, maar zij kan hierin niet worden bijgetreden. In het genoemde attest wordt, op de vraag naar de evolutie van de aandoening, geantwoord dat een voorspelling op het vlak van de evolutie van de aandoening moet worden beoordeeld in functie van de mogelijkheid tot een sociale en stabiele re-integratie buiten het land van herkomst. Zonder meer stellen dat het attest vermeldt dat sociale re-integratie mogelijk is om daaruit af te leiden dat terecht zou zijn besloten dat verzoekster kan werken, zoals de verwerende partij doet, is dan ook een brug te ver. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook aangetoond wat dit motief betreft. Het gegeven dat in de bestreden beslissing ook wordt gesteld dat ook verzoeksters echtgenoot een beroepsactiviteit kan uitoefenen en een inkomen kan verwerven zodat hij kan instaan voor de aanvullende financiële ondersteuning en eventuele bijkomende niet-officiële kosten van de behandeling van zijn echtgenote kan een vernietiging van de bestreden beslissing niet verhinderen: Immers, het systeem van sociale zekerheid in Wit-Rusland, zoals geschetst in de bestreden beslissing voorziet dat alle loontrekkenden er tegen een vergoeding gebruik van kunnen maken. Nu is vastgesteld dat de verwerende partij niet genoegzaam heeft gemotiveerd dat verzoekster, in weerwil van de elementen van het dossier, in staat zou zijn om te werken, is dus evenmin aangetoond dat zijzelf als "loontrekkende" gebruik zou kunnen maken van het bestaande systeem.

2.5. Uit hetgeen vooraf gaat blijkt dat het derde middelonderdeel in de besproken mate gegrond is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middelonderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS